

ser nødvendigt at faa ind i Statskassen, men som til Trods derfor mene, at pro millen alligevel er for stor, skal jeg sige: Nej, de Herrer kunne være ganske rolige; de skulle se, at netop derved, at Besætning og Inventar er taget bort, bliver 1,1 pro mille ingenlunde for høj, det bringer ingenlunde mere ind i Statskassen, end der er paaregnet, og jeg vil ikke forbaves, hvis det bringer adskilligt mindre ind. Men kommer det ind, som er forudsat, vil Resultatet blive, at den samlede Skattebyrde, der efter Vedtagelsen af disse Skattelove kommer til at paahvile Befolkningen i direkte Skatter, bliver ikke, som det tidligere var Hensigten, en Nedsættelse af Skatterne, men en Forhøjelse med 940,000 Kr., altsaa en lille Million.

Nu siger man i det andet Ting — og den højtærede Finansminister var jo inde paa det samme, maaske ogsaa den ærede Ordfører — at vi maa tage Hensyn til, at der skal anvendes et betydeligt Beløb til Tiendeaflysningen. Jeg gad egentlig vide, med hvilken Ret vi skulle tage Hensyn dertil, jeg gad vide, om man ikke med akkurat samme Ret kunde sige: Københavns skal have en ny Banegaard, den koster 40 Mill. Kr., dette Beløb skal forrentes og afdrages inden for en rimelig Tid, dertil skulle vi bruge 1,600,000 Kr. om Aaret, vi maa altsaa have disse 1,600,000 Kr. som Overskud af Skatteomlægningen. Jeg forstaar ikke, at det ikke er akkurat lige saa berettiget som at sige: Vi skulle have 1,600,000 Kr. for at afløse Tienden. Det er Hip som Hap. Det ene vedkommer ikke Skattereformen, det andet heller ikke.

Det eneste praktiske og sikre Resultat, jeg kan se af hele Skatteomordningen, finansielt taget, er ikke en Skattelettelse, som det tidligere har været Tanken at gennemføre, det er en Forøgelse af den samlede Skattebyrde i direkte Skat til Staten af omtrent 1 Mill. Kr., idet man som bekendt har nedsat Tilskuddet til Kommunerne med 1 Million. Det er Resultatet. Det er altsaa ikke absolut tilfredsstillende for dem, der have ventet, at man ved en Revision af vore Skattelove kunde komme til en mindre Skattebyrde. Naturligvis maa vi alle erkende — og det er jeg ogsaa villig til —, at naar Statskassen trænger, som den gør, til flere Indtægter, maa Indtægterne skaffes, men det, jeg ikke ret vel kan forstaa, er, at man bygger mere og mere paa den helt ny Skat, medens man er ganske uvillig til at give blot tilnærmelsesvis Erstatning for

den Nedsættelse, som de faste Ejendomme faa i fast Ejendomsskat. Jeg synes ikke, dette er rigtigt. Jeg tror ikke, vi gøre klogt i ogsaa paa et Omraade, der saa direkte rammer hver enkelt Skatteyder, at gøre saa voldsomt et Spring, som vi gøre ved at etablere en helt ny, ukendt Skat af den Størrelse, som her er paatænkt. Jeg tror, vi gjorde klogere i at følge det nuværende Mindretal i Landstinget og foretage en saadan Deling af de fremtidige Skatter efter fast Ejendom og efter Indkomst og Formue, at Delingen var nogenlunde halvt om halvt. Jeg tror, at det vilde ikke alene have virket mere tilfredsstillende for den almindelige Befolkning, men at det vilde have givet en større Sikkerhed for Statskassens Indtægter end det, man her er inde paa, idet man selvfølgelig kun har supponerede Tal at regne med. Der er jo ikke et eneste fast Holdepunkt i det hele Materiale, hvorfra man kan beregne Størrelsen af den ny Skats Beløb. Man ved, hvad man afskriver og afgiver, men ingen dødelig kan i dette Øjeblik tilnærmelsesvis godtgøre, hvad Resultat der vil fremkomme af det ny, man indfører. Derfor tror jeg, man vilde gøre klogt i at gaa frem med noget forsigtigere Skridt. Man er her i vort Land saa ofte tilbøjelig til, naar der skal gøres en Forandring, at gøre en voldsom Forandring. Det hele skal ske paa een Gang. Jeg tror ikke, det er klogt.

Men med alt dette er der, saa vidt jeg kan se, intet andet for Lovgivningsmagten at gøre end at sige Ja og Amen til det, der i Forvejen er fastslaaet. Det er jo en Kendsgjerning, som ikke fra nogen Side bestrides, at Skattelovene faktisk ere vedtagne paa en saadan Maade, at det er haabløst at gøre Forsøg paa væsentlige Forandringer, og jeg har derfor ikke troet at turde paapege andet, som man maaske kunde forsøge at røkke ved, end de to meget slemme Pletter, som findes henholdsvis paa Forslaget om Formue- og Indkomstskat, nemlig Aktieselskaberne, og paa Forslaget om den kommunale Beskatning, nemlig Brugsforeningerne, eller hvad de hedde (*Neergaard*: Brugsforeningerne!), nej, ikke Brugsforeningerne, men de Andelsforetagender, som Landbruget har til stor Velsignelse for sig og til Glæde for os alle, men som det er brutalt at man vil fritage for Skat paa en saadan Maade, at de direkte kunne komme til at konkurrere med den enkelte Skatteyder i den Virksomhed, han driver. Det er det, jeg ikke kan indse der er Spor af Retfærdig-